

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
4 У. 11395/13
19.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ... против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције-Управе саобраћајне полиције у Београду, ради поништаја решења туженог органа 03/8 број: 221-338/13 од 29.05.2013. године, у предмету уклањања возила, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције-Управе саобраћајне полиције у Београду 03/8 број: 221-338/13 од 29.05.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена на решење Министарстава унутрашњих послова Републике Србије Дирекције полиције, Полицијске управе за град Београд, Управе саобраћајне полиције, Саобраћајне полицијске испоставе Север број: 335399 од 14.03.2013. године, а којим решењем је, ставом првим диспозитва, наложено возачу возила регистарске ознаке ... да у року од три минута уклони возило паркирано на Резервисано за инвалиде, у улици ... број Другим ставом диспозитива је одређено да ако возило не буде уклоњено у остављеном року, издаће се налог ЈКП "Паркинг сервис" да се исто о трошку возача или власника, односно корисника, уклони и премести на одговарајуће место, а ставом трећим диспозитива да жалба против овог решења не одлаже извршење.

Тужбом, поднетом непосредно Управном суду дана 11.07.2013. године, тужилац

је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога наводећи да му је оспореним решењем поред грубе непријатности причињена и директна имовинска штета у износу од 8.830,00 динара, као и дангуба коју трпи доказујући незаконитост решења и поступка у којем му је тај новчани износ практично изнуђен. Истакао је да саобраћајни знак, спорно паркинг место као и читаво паркиралиште нису означени на јасан и несумњив начин како то налажу Закон о безбедности саобраћаја и Правилник о саобраћајној сигнализацији, да се натпис-пиктограм колица за лица са инвалидитетом (V-25.6) који означава да је паркинг место на коме је обележен, намењен искључиво за паркирање возила лица са инвалидитетом, уопште не налази на паркинг месту на коме је возило жалиоца било паркирано, већ је учртан пар метара даље и то на тротоару, да је спорно само једно од четири “резервисана” паркинг места, а да жалиоцу није омогућено да види фотографије наводног прекршаја-спорног паркинг места на основу којих је саобраћајни полицајац донео првостепено решење, као и да, чак и у ситуацији да је возило жалиоца било паркирано на паркинг месту резервисаном за возило за особе са инвалидитетом, чињеница да паркиралиште и паркинг место нису најјасније означени, да је у том тренутку било још слободних “резервисаних паркинг места”, те да је жалилац оставио у возилу јасно видљив број свог мобилног телефона како би у случају хитности могао правовремено да помери возило, требало да представља бар олакшавајућу околност. Указао је и да је стигао до возила у тренутку кад су паук оператори постављали “шапе” на предње точкове возила и да је понудио да сам уклони возило, али да је један од паук оператора то одбио рекавши да је касно иако је тужилац имао довољно времена да откључа механичку браву сувозачких врата и седне у возило, пре него што је уклањање возила одвајањем предњег пара точкова од подлоге започето, о чему је као доказ приложио видео снимак, а на коју околност је предложио и суочење са “паук операторима”. Још је навео и да другостепени орган није оценио наводе жалбе, већ површно поменуо само један, ни не покушавајући да утврди стварно чињенично стање које јасно указује на незаконитост првостепеног решења и поступка његовог извршења. Посебно је истакао и да су “паук оператори”, с обзиром на опрему којом располажу били у могућности и да сниме како његов наводи прекашај, тако и “тренутак одвајања најмање једног пара точкова од подлоге”, укључујући и тренутак уласка тужиоца у возило, када је извршење решења морало бити обустављено. Из ових и свих других разлога ближе наведених у тужби, предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкова поступка, као и да наложи ЈКП “Паркинг сервис” Београд, да уплатом новца на текући рачун ближе означен у тужби врати тужиоцу износ од 8.830,00 РСД уплаћен приликом преузимања возила по рачуну број: 52534-02/2013 у року од 8 дана по правоснажности пресуде.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења са предлогом да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења приликом обављања послова контроле саобраћаја путем видео надзора дана 14.03.2013. године у 16,22 часова полицијски службеник је констатовао да је возило тужиоца регистарских ознака ... паркирано на месту означеном Резервисано за инвалиде у улици ... бр. ..., супротно члану 66.

став 1. тачка 20. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, а да возач није присутан на лицу места, чиме су се стекли услови за доношење решења о уклањању возила којим је возачу наложено да возило уклони у року од три минута које је уручено постављањем на возилу у 16,22 минута, о чему је сачињена фотографија. Против овог решења овде тужилац је изјавио жалбу, а оцењујући наводе жалбе другостепени орган је нашао да је процедура уклањања жалиоcheвог возила извршена на основу члана 54. став 6. Правилника о начину вршења контроле и непосредног регулисања саобраћаја на путевима (“Службени гласник РС” бр. 69/10) по коме се поступак уклањања возила сматра започетим када специјално возило стигне на место рада по позиву налогодавца или када су започете радње за припрему уклањања или када је добијен налог за премештање, а сматра се завршеним моментом одмицања најмање једног пара точкова возила од подлоге, након чега није могуће извршити прекид уклањања возила по датом налогу. Како је оспорено решење жалиоцу уручено постављањем на возило у 16,22 часова, а налог ЈКП “Паркинг сервис” за уклањање возила издат у 16 часова и 30 минута, с обзиром да жалилац није био присутан, били су испуњени сви законски услови за примену посебних мера безбедности из одредбе члана 296. став 2. и 4. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, па је стога правилно поступио првостепени орган доносећи оспорено решење јер је жалилац паркирањем возила на напред описани начин поступио противно одредби члана 66. став 1. тачка 20. Закона о безбедности саобраћаја на путевима. Налазећи да су и сви остали наводи жалбе без утицаја на другачије решење ове управне ствари, тужени орган је применом одредбе члана 230. став 3. Закона о општем управном поступку донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 66. Закона о безбедности саобраћаја на путевима (“Службени гласник РС” бр. 101/11), ставом 1. тачка 20. је прописано да возач не сме да заустави или паркира возило на паркинг месту које је допунском таблом саобраћајног знака или ознаком на коловозу обележено као место за паркирање возила за особе са инвалидитетом, ако на возилу не поседује одговарајућу ознаку. Одредбом члана 296. истог закона, ставом 2. је прописано да уколико возач није присутан на лицу места из става један овог члана полицијски службеник ће донети решење у писаној форми којим ће наложити уклањање возила у року који не може бити краћи од три минута. Примерак решења о налагању уклањања возила поставља се на видно место возила и тиме се сматра да је исто уручено возачу. Накнадно уклањање или уништење овог решења не утиче на ваљаност његове доставе, а ставом четири истог члана закона да, уколико возач у року одређеним решењем из става 2. овог члана, не уклони возило, полицијски службеник ће уклонити возило на за то одређено место, о трошку возача или власника, односно корисника возила.

Одредбом члана 54. Правилника о начину вршења контроле и непосредног регулисања саобраћаја на путевима (“Службени гласник РС” бр. 69/10), ставом 6. је прописано да се поступак уклањања возила сматра започетим када специјално возило стигне на место рада по позиву налогодавца или када су започете радње за припрему уклањања или када је добијен налог за премештање, а сматра се завршеним моментом одмицања најмање једног пара точкова возила од подлоге, након чега није могуће извршити прекид уклањања возила по издатом налогу. Ставом 7. истог члана је прописано да се поступак блокирања сматра започетим када се на точак почне стављати уређај за спречавање одвожења возила, а сматра завршеним када се на једном точку постави тај уређај. Ставом 8. наведеног члана Правилника је прописано да ће се уклањање, односно блокарање возила прекинути ако се возач појави на лицу места и прихвати да уклони возило.

Полазећи од наведених одредби, а имајући у виду наводе тужбе и стање у

списима предмета, Управни суд налази да се основано тужбом тужиоца указује да је оспореним решењем повређен закон на његову штету, с обзиром да су при доношењу оспореног решења повређена правила поступка прописана одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр. 30/10) према којој се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе који су поновљени и у тужби против оспореног решења. Тужени није оценио навод жалбе да се тужилац појавио на лицу места и прихватио да уклони возило, шта више откључао је механичку браву сувозачких врата и сео у возило пре него што је уклањање возила одвајањем предњег пара точкова од подлоге започето, због чега су били испуњени услови да се уклањање возила прекине, пошто ни један пар точкова возила није био одмакнут од подлоге у смислу наведене одредбе члана 54. став 6. цитираног Правилника о начину вршења контроле и непосредог регулисања саобраћаја на путевима. Суд, наиме, налази да је другостепени орган дужан да оцени све наводе жалбе и ако их не уважи, у образложењу свог решења мора да изнесе разлоге због којих их сматра неоснованим. Наведеним поступањем тужени орган је повредио правила управног поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку којим је, између осталог, прописано да образложење решења садржи утврђено чињенично стање, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Тужени орган, такође, није оценио ни навод жалбе тужиоца да ниједно од више слободних “жутих” паркинг места није било означено жутим кругом стилизованим у облику инвалидских колица, а да је он своје возило паркирао на другом по реду од саобраћајног знака који је означавао паркинг место резервисано за особе са инвалидитетом, као и да је накнадно сазнао да се радило о паркинг местима резервисаним за возила “Телекома Србије” до 17 часова радним даном, па је нејасно и да ли је уклањање његовог возила започето због тога што је утврђено да је стајао на месту “резервисаном за инвалиде” или на месту резервисаном за “Телеком Србија”, а такође није одговорено ни на наводе жалбе којим је тужилац указао на видљиво остављену поруку у возилу са својим бројем телефона чиме је показао своју спремност да сагласно ставу 8. наведеног члана 54. Правилника, возило одмах уклони и тиме спречи штету која му је причињена у висини износа наплаћених трошкова уклањања возила, које је, иако се налазио у возилу, одвежено на паркинг ЈКП “Паркинг сервиса”.

Будући да оспорено решење не садржи одлучне чињенице, доказе и разлоге у смислу наведене одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, Управни суд налази да је оспореним решењем повређено и право тужиоца на јасну и образложену одлуку, због чега је тужбу уважио и оспорено решење поништио.

С обзиром на наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, према којој суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је у конкретном случају предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, као једног од законом прописаних разлога за одржавање усмене јавне расправе, а не ради се ни о другим Законом о управним споровима прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно, то се оцена законитости оспореног решења могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном решењу које се односе на повреде правила управног

поступка, тужени орган је дужан да отклони у поновно поступку.

Како је суд наложио туженом органу да отклони повреде правила поступка на које је указано овом пресудом, то нису испуњени услови да суд уместо органа донесе одлуку који предлог произлази из садржине тужбе, јер нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, нити услови прописани одредбом члана 45. Закона о управним споровима за одлучивање о захтеву тужиоца за накнаду штете, с обзиром да утврђено чињенично стање за то не пружа поуздан основ.

Следом изложеног, налазећи да је оспореним решењем поврђен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде, са тим што су примедбе суда у погледу поступка из образложења пресуде обавезне за тужени орган сагласно одредби члана 69. став 2. истог закона.

Одлуку о трошковима управног спора суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима у вези са чланом 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), који закон се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, а с обзиром да тужилац који је у спору успео, трошкове није определио.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19.02.2016. године, 4 У. 11395/13

Записничар
Гордана Војновић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ